

РЕШЕНИЕ

№ 25595

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3873** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на „БОНТА“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес]04, представлявано от управителя М. М. М., чрез адв. С. Ц. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000708 от 13.02.2026г. издадена полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП, с която на основание чл. 171, т.2А, б.А от ЗДвП на дружеството е наложена принудителна административна мярка- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че същата е постановена в противоречие с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Счита, че в случая не е изпълнен фактическият състав на нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Заявява, че чуждестранното свидетелство за управление на МПС, което е представено на органите на МВР, е валидно на територията на Република България, както и, че в закона няма изискване преводът му да е заверен в министерство на външните работи. Твърди, че чужденецът не е управлявал процесното МПС, а е бил помолен от контролните органи да го премести, докато водача извършвал товаро-разтоварна дейност пред собствения си търговски обект. Претендира отмяна на оспорената заповед.

В с.з. жалбоподателят, се представлява от адв. Ц., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП, не се явява в с.з. и не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 7-ми състав, след като обсъди доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.02.2026 г. срещу Н. Ф. А. Е. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № 3299507 за това, че на посочената дата в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил Мини К. Д КЛУБМАН с рег. [рег.номер на МПС] , като при проверка срещу № 7, установено, че водача е неправооспособен.

С АУАН-а е констатирано нарушение по чл. 150 от ЗДвП – водачът управлява без да е правоспособен.

С оглед съставения АУАН, считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, ответникът е издал процесната заповед за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, за срок от 6 месеца.

На основание чл. 172, ал. 2, т. 3 ЗДвП е отнето свидетелство за регистрация на МПС, както и табели с регистрационен [рег.номер на МПС] .

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед, вкл. и заповеди относими към компетентността на издателя на процесната ЗППАМ.

В хода на делото, е разпитан в качеството му на свидетел Н. Ф. А. Е..

Представено е и СУМПС на жалбоподателя, валидно до 30.12.2032 г., издадено от Арабска Република Е., в едно с превод от преводаческа агенция на български език, който не е легализиран, като преводът е с нотариална заверка на подписите, конкретно на подписа на заклетия преводач, извършил превода.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички станали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените

по делото заповеди е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейски инспектори към ОПП при СДВР, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Следва да бъде съобразено, че при издаден АУАН, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, и няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да издаде ЗППАМ. Съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неспособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, а втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство, но го управлява. В случая е установена втората хипотеза, а при нея, ПАМ се налага на собственика.

По делото безспорно е установено, че процесното МПС е собственост на „Бонта“ ООД, както и, че към дата на извършване на проверката ППС е било управлявано от Н. Ф. А. Е.. Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата о чл. 152, ал. 1, т. 4.

Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада

управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

В настоящия случай за да приложат ПАМ, органите на реда са приели, че водачът е неправооспособен, тъй като представя СУМПС от Арабска Република Е..

В тази връзка следва да се има предвид, че правилата за валидността и признаването в Република България на СУМПС, издадено от чужда държава, са уредени в ЗДвП, както и в няколко международни акта.

Разпоредбата на чл. 161 от ЗДвП гласи, че свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. (нова - ДВ, бр. 51 от 2007 г.) свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария.

Посочените хипотези от т. 1 до т. 5 от разпоредбата са алтернативни, т. е. наличието на която и да е от тях е основание да бъде призната валидност на издадено свидетелство за управление на МПС на територията на Република България, което би направило и водачът правоспособен.

Съгласно чл. 162, ал. 2, чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава- членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

Нормата на чл. 162, ал. 4 гласи, че чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

Настоящият състав намира, че в случая е налице хипотезата на чл. 161, ал. 1, т. 1 от ЗДвП – Е. е присъединила се държава към Конвенцията за движението по пътищата, подписана във В. през 1968 г., на 15.12.2023 г., като за нея Конвенцията влиза в сила по правилата на чл. 47 § 2 б. „б“ от посочената конвенция, а именно 12 месеца след депозиране на нейния документ за ратифициране или присъединяване – на 15.12.2024 г.

След като Е. е страна по Конвенцията за пътното движение и не се твърди от органа, че свидетелството на водача не отговаря на изискванията на приложение 6 от Конвенцията, то издаденото в Е. и използвано от жалбоподателя СУМПС се явява валидно такова за територията на Република България, но тъй като в случая не са изпълнени условията на чл.162, ал.2 ЗДвП, по смисъла на тази разпоредба, същият е неправооспособен водач.

След като посочените в чл. 161 от ЗДвП хипотези са алтернативни и в случая се установява наличието на една от тях – тази по т. 1, то следва да бъде направен извод, че жалбоподателят е притежавал валидно за територията на страната СУМПС. Факта, че не е представен пред органите на реда легализиран превод на СУМПС, издадено от Е., не представлява основания да се приеме, че Н. Ф. А. Е. е неправооспособен.

Както бе посочено по-горе чл. 162, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

По делото е представена справка за лице – АИС „БДС“, видно от която жалбоподателя – гражданин на Е. е притежавал разрешение за пребиваване, издадено на 17.11.2023г. със срок на валидност до 20.02.2026г. В случая към момента на съставяне на ЗППАМ срокът регламентиран в разпоредбата на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП е изтекъл. Разрешението за пребиваване е издадено на 17.11.2023г., а проверката е извършена на 03.02.2026г., поради което едногодишният срок не е спазен.

За водача Н. Ф. А. Е., е било налице правото да замени свидетелството си с българско такова, от която възможност не се установява същият да се е възползвал., още повече, че от приложената справка на АИС –БДС , същият е приел българско гражданство с указ за придобиване на българско гражданство № 52 от 28.03.2024г. Съдът приема, че посочените факти, касаещи датата на издаване на разрешението за пребиваване на водача, на факта на притежаването на свидетелство за управление на водача на автомобила, обр. Е., за безспорно установени, като обхванати от материалната доказателствена сила на съставеният АУАН, като официален свидетелстващ документ. Следва да се посочи също, че по тези въпроси няма спор по делото, респ. няма въведени различни твърдения с жалбата.

Не без значение в случая е, дали лицето е управлявало процесния автомобил, със знанието на собственика на МПС-то т.е. налице ли е вмененото му нарушение по чл.150 ЗДвП.

Не е спорно по делото, че след спиране на МПС от контролните органи и извършване на проверка, е установено, че лек автомобил Мини К. с рег. [рег.номер на МПС] , е управляван от Н. Е., който притежава СУМПС издадено от Е., респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, е собственост на жалбоподателя „Бонта“ ООД.От събраните по делото писмени доказателства, вкл. и от разпита на св. Н. Е. в с.з. на 01.06.2026г. не се установява по категоричен и безспорен начин, че процесното МПС не е предоставено за ползване и управление от собственика на водача, следователно не е осъществено нарушение на чл.102 ал.1, т.1 от ЗДвП, както е посочено в ЗППАМ. Твърденията на св. Е. не се подкрепят с други доказателства по делото, нещо повече, видно от докладна записка от ДЗ – ст. полицаи К.В., същият спрял за проверка процесното МПС в процес на движение с посока от [улица]към [улица], като зад волана е бил именно св. Е..

С оглед горното, съдът намира, че при издаването на процесната ПАМ не е допуснато процесуално нарушение, водещо до нейната незаконосъобразност, с посочване в същата, че водачът Н. Ф. А. Е. е неправопособен, тъй като същото съставлява правен извод, съобразно на изложената фактическа обстановка в обстоятелствената част на заповедта.

Наложената с процесната заповед ПАМ – "прекратяване регистрацията на лек автомобил „МИНИ К. Д КЛУБМАН“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Бонта“ ООД, за срок от 6 месеца, е в законоустановеният минимум.

По изложените по-горе съображения жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „БОНТА“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес]04, представлявано от управителя М. М. М., чрез адв. С. Ц. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000708 от 13.02.2026г. издадена полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП, с която на основание чл. 171, т.2А, б.А от ЗДвП на дружеството е наложена принудителна административна мярка- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца., като НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се връчи на страните.